

РЕШЕНИЕ

№ 2652

гр. София, 16.05.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 8 състав, в публично заседание на 17.04.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Елеонора Стоянова и при участието на прокурора ПОПОВА, като разгледа дело номер **3095** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 90 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/ във връзка чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс /АПК/

Образувано е по жалба вх. № 7365 от 26.03.2012 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № УП 4708/22.03.2012 г. по описа на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, подадена от В. Г., гражданин на И. чрез адв. С. С. от САК със съдебен адрес [населено място], [улица], ет. 2, к-ра 10 срещу Решение № 116 от 10.02.2012 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, поради противоречие с разпоредбите на чл. 146, т.3 и т.4 от АПК. Излагат се съображения, че неправилно ответникът е приел за недостоверна изложената от чужденеца бежанска история за преследване в казармата за шпионаж и последвалото отклонение от военна служба, приемане на християнството, както и опасенията му за преследване при завръщане в страната по произход. Оспорва се изводът, че наложеното наказание от 1 година затвор не е заплаха за живота и здравето на жалбоподателя. Допълнително се инвокират доводи, че в И. наказанията за дезертьорство, както и за нелегалното напускане на страната се основават на шириатското право и включват екзекуции, фалшиви разстрели, прибиване с камъни, продължителен арест, изчезвания и пр. Твърди се, че административният орган не е обсъдил обстановката в И. към настоящия момент, включително и спазването на човешките права. На следващо място е посочено,

че решението е постановено в нарушение на чл. 4, ал.3 от ЗУБ във връзка с чл. 33, ал.1 от Конвенцията за статута на бежанците, който задължава органа по предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут да се мотивира относно принципа “non refoulement” – забрана за връщане.

В хода на съдебното производство жалбоподателят редовно призован се явява лично и с процесуалния си представител адв. С., поддържа жалбата си и моли да се уважи като се отмени решението на председателя на ДАБ и преписката по молбата му за предоставяне на статут бъде върната с дадени указания на административния орган.

Ответникът – председателят на ДАБ, редовно призован не се явява, не се представлява и не взема становище по жалбата.

Представителят на СГП излага съображения, че жалбата е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена, защото решението е правилно и законосъобразно при точно прилагане на материалния закон, обсъдена бежанска история и липсата на материалните предпоставки за предоставяне на бежански и хуманитарен статут на жалбоподателя.

Настоящия съдебен състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Производството пред административния орган е инициирано с подаването на молба вх. № Ж – 1690 от 21.12.2010 г. по описа на дирекция “Миграция” - МВР и е препратенана в ДАБ, към е заведена с вх. № 28 от 04.01.2011 г. Във връзка с тази молба директорът на РПЦ – С., с писмо изх. № 4 от 07.01.2011 г. е поиска от директора на дирекция “Миграция” да му предаде жалбоподателя, ведно с други лица, тъй като производството им за предоставяне на закрила ще се проведе по общия ред.

На 10.01.2011 г. в ДАБ е заведена молба от У. Г. с вх. № 80 за предоставяне на закрила. На молба е постановен и рег. № УП 478 от 10.01.2011 г. На същия ден на чужденеца е връчено разяснение за процедурата по предоставяне на статут в Р. Б., изготвена е Е. дактилоскопна карта; регистрационен лист с рег. № УП 4708, ведно с приложенията към него. Връчена е на кандидата покана да се яви на интервю на 11.01.2011 г. в 09,00 часа. Чужденецът е попълнил молба – декларация, с която е поискал да му бъде разрешено за негова сметка в хода на производството да пребивава на посоченен от него адрес, както и декларация по чл. 30, т.3 от ЗУБ. Напревена е справка относно предишни регистрации на чужденеца в Е., от която е приложен резултата в административната реписка.

На посочената в поканата дата е проведено насроченото интервю с кандидата, за което е съставен протокол рег. № УП 4708 от 11.01.2011 г. Директорът на РПЦ – С. е изпратил писмо на 11.01.2011 г. до директора на Специализирана дирекция “Т” - ДАНС, относно даването на писмено становище относно У. Г., представящ се с името В. Г., съгласно чл. 58, ал.7 от ЗУБ. Отговор на това писмо е получен на 11.02.2011 г. и е заведен в ДАБ с рег. № 478, представляващ писмо рег. № Т – 468 от 10.02.2011 г. по описа на ДАНС.

На основание чл. 67 в, т.1 от ЗУБ е образувано производство за предоставяне на статут в Р. Б. на У. Г. с решение № 2398 от 27.01.2011 г. на решаващ орган по реда на глава на VI, раздел Ia от ЗУБ.

Изготвена е докладна записка рег. № УП 478 от 28.02.2011 г. до директора на РПЦ – С., в която се посочва, че името на кандидата не е У. Г., а В. Г..

На 01.04.2011 г. отново е връчена покана за провеждане на интервю на чуждеца за

19.04.2011 г. в 09,00 часа. Налице е проведено интервю с чужденеца.

На 05.04.2011 г. младши експерт Р. С. е изготвила Докладна записка до директора на РПЦ – С. за преминаване на производството от ускорено в общо, която е заведена с рег. № УП 4708 от 06.04.2011 г.

На 19.04.2011 г. е връчена нова покана за провеждане на интервю с чужденеца на 21.04.2011 г., което е проведено, видно от приложения протокол с рег. № УП 4708 от същата дата.

В срока по чл. 74 от ЗУБ интервюиращият орган е дал становище рег. № 4708 от 02.06.2011 г., с което предлага на председателя на ДАБ да постанови отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на В. Г. в Р. Б..

Извън срока по чл. 75 от ЗУБ ответникът е издал решение № 116 от 10.02.2012 г., с което е отказал предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на чужденеца. За да мотивира отказа си, председателят на ДАБ въз основа на установената от него фактическа обстановка е направил следните изводи: Кандидатът е пристигнал в Р. Б. нелегално през месец декември 2010 г. от Т.. Пред българските власти е мотивирал искането си за предоставяне на закрила с преследване от официалните власти в И., във връзка с незаконното напускане на страната през 2006 г. От многобройните интервюта, проведени с него се установява, че е напуснал държавата си по произход нелегално, като след кратък престой в Т. се установил в К. за две години. След доброволното си завръщане в И. през 2010 г. отново напуснал страната си нелегално. По думите на кандидата първоначалното напускане на И. било продиктувано от това, че бил арестуван от представители на тайната полиция, тъй като бил обвинен в шпионаж, по време на отбиване на военната му служба. Заявява, че животът в армията му бил много усложнен от създалата се ситуация, поради което избягал от военна служба, напускайки страната. Разказва още, че в годините, в които пребивавал в К. сменил религията си и понастоящем е християнин. Като доказателство за своята религиозна принадлежност си е направил и татуировка - кръст. След двугодишния си престой в странство, той се завърнал в И.. Обяснява, че на летището в [населено място] бил арестуван и разпитван относно причината за нелегалното напускане на страната си. Разказва още, че по този повод получил и присъда от една година затвор, но бил освободен срещу парична гаранция. Пред съда за него гарантирал многоуважаван военен офицер. По думите на чужденеца, на първото заседание съдията го уверил, че е свободен, тъй като за него било гарантирано с парична сума, но добавил, че трябва да се яви и на следващото заседание на съда. И. гражданин заявява, че няколко месеца по-късно получил призовка, но той не се явил, тъй като бил сигурен, че за него е направено проучване и че вече в съда знаели, че е дезертьор от армията и предположил, че веднага ще бъде вкаран в затвора. Кандидатът обяснява още, че не се явил на определената дата и по втората му изпратена призовка от съда. Г. разказва още, че няколко месеца след това, приятелят му, който гарантирал за него, станал сътрудник в предизборния щаб на кандидат -президента М.. След изборите, по думите на молителя, всички сътрудници участвали в цитирания предизборен щаб били арестувани, като измежду тях бил и неговият приятел. Междувременно кандидатът получил уведомление от съда, че тъй като не се е явил на посочените дати на заседанията го грози излежаване на присъда от една година. Молителят обяснил, че според него това наказание (от една година) било посочено нарочно и единствено с цел да го привлекат да се появи, като всъщност, според него, го чакала по-тежка присъда. Чужденецът заявил, че със съдействието на друг свой

приятел разбрал, че в досието му, тайните служби били прибавили информацията за съмнение за извършен от него шпионаж, като същото се потвърждавало от напускането на страната, невявяването и несъдействието му на съда. Кандидатът твърди, че не е бил член на политическа партия в държавата си по произход.

Въз основа на тази част от проведените интервюта, ответникът е приел, че спрямо чужденеца не са налице предпоставките за предоставяне статут на бежанец по ЗУБ. Тъй като за кандидата не се установяват факти и обстоятелства, от които да се направи извод, че той е преследван по повод смяната на религиозната си принадлежност. Бежанската история на чужденеца не съдържа твърдения за осъществено каквото и да било преследване по отношение на изповядваната от него религия на християнин. Опасенията му, във връзка с татуирания кръст на видно място по тялото му, са необосновани. Видно от проведените с него интервюта, при завръщането му в И., той вече и бил християнин и е носел тази татуировка. Нито при твърдяното арестуване на летището в Т., нито след това той е имал някакъв проблем в това отношение. Административният орган се е позовал на справка № 25/03.01.2012 г. на Дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд" на ДАБ, справка № 3472/12.07.2011 г. на Дирекция „Европейски въпроси, международна дейност и Европейски бежански фонд" на ДАБ и насоките на ВКБООН, като е приел, че бягството от военна служба не е било санкционирано в държавата по произход, не са налице условията за преследване, както и че не са налице такива индикации по политически причини.

Направен е изводът, че за чужденеца не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец., защото от материалите по преписката не може да се направи извод за осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, поради което не са налице субективният и обективният елемент на предвиденото в цитираната разпоредба понятие „основателен страх от преследване". Той не е преследван по причини на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо, мнение или убеждение. Дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване също не са установени. Посочено е, че спрямо него не е упражнявано физическо насилие и не е бил обект на репресии. Цитираното е какво стои зад понятието „преследване", както, че по отношение на ирански гражданин не се установява предпоставките за това. Обсъждан е въпроса за извършеното от кандидата деяние - нелегалното напускане на страната, като е посочено, че наказателното преследване е от компетентността на следствените и съдебни органи в И..

Допълнително са изложени аргументи за липсата на основания за прилагането на чл. 9, ал.1 от ЗУБ за предоставяне на субсидиарна закрила, защото молителят не е бил изложен на застрашаващи живота му посегателства и за него не съществува бъдещ риск от тези визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 или 2 от ЗУБ. Чужденецът не е бил принуден да напусне и да остане извън държавата си по произход, тъй като там не е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства, релевантни за предоставянето на хуманитарен статут. Към него не са били отправяни заплахи. Приема се, че решението на кандидата да замине от И. не е продиктувано от тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице, поради насилие в случай на въоръжен конфликт. Посочено е, че за административния орган е ноторно известен факта, че в И. не е налице въоръжен конфликт. Предвид липсата на такъв, както и на тежки и лични заплахи в тази връзка, не е установил и предпоставките по чл. 9, ал., 1, т. 3 от ЗУБ.

В хода на съдебното производство освен представените писмени доказателства с административната преписка, както и депозираните от жалбоподателя – Присъда, издадена от Т. обществен наказателен съд – П., с която чужденецът е осъден на една година затвор и удостоверение за раждане.

С оглед събраните по делото доказателства, настоящия съдебен състав на Административен съд – София - град, приема от правна страна следното:

Оспореното решение № 116 от 10.02.2012 г. на председателя на ДАБ е връчено на кандидата лично на 06.03.2012 г. Жалбата до Административен съд София град е подадена чрез административния орган с рег. № УП 4708 от 22.03.2012 г., като е изпратена с Известие за доставяне на Български пощи на 19.03.2012 г., видно от пощенското клеймо (л. 149). Следователно, жалбата е подадена в рамките на 14-дневния срок от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган – председателят на ДАБ. Оспореният акт е издаден при несъществено неспазване на административнопроизводствените правила, при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон, в установената от закона писмена форма и същият е съобразен с целта на ЗУБ.

Оспореното решение е издадено в рамките на общото производство по чл. 72 и сл. от ЗУБ от председателя на ДАБ съгласно компетентността му, уредена в чл. 75 от ЗУБ. Съгласно чл. 75, ал. 1 от ЗУБ в срок до три месеца от образуване на производството председателят взема решение за: 1. предоставя статут на бежанец; 2. отказва статут на бежанец; 3. предоставя хуманитарен статут и 4. отказва хуманитарен статут. Ал. 3 на цитираната разпоредба предвижда, че председателят на Държавната агенция за бежанците при недостатъчност на събраните данни за конкретния случай може да продължава срока по ал. 1 до три месеца, за което чужденецът се уведомява лично или със съобщение с обратна разписка. В представената административна преписка липсват писмени данни да е спазено това изискване на закона. Това нарушение на процедурата не може да се окачестви от съществените, тъй като с чужденеца са провеждани множество интервюта, както и факта, че този срок е инструктивен.

Настоящият съдебен състав като се запозна с представените по делото писмени доказателства и съобрази изложеното от жалбоподателя в административното производство, споделя изцяло изводите на ответника, изложени в оспорения акт. Безспорен е изводът, че чужденецът в производството, представя последователна бежанска история. Независимо, че ответникът в производството пред него не е разполагал издадената присъда в държавата по произход на молителя, правилно и законосъобразно се е произнесъл относно нейното влияние върху основателността на търсената закрила.

Настоящият съдебен състав след като се запозна с всички събрани и представени с административната преписка доказателства, както и приетите в хода на съдебното производство, намира, че от тяхната съвкупност може да се изведе обоснования извод, че молителят сам се е поставил в условията за ефективното му осъждане за нелегалното напускане на държавата по произход предишен път, тъй като със своето процесуално поведение, продиктувано от страха за налагане на по-тежко наказание поради отклонение от военна служба, не се е явял на съдебно призоваване. По тези съображения са правилни изводите на ответната страна относно липсата на предпоставките на чл. 8, ал.1 и чл. 9, ал.1 от ЗУБ.

Същият не е бил принуден да напусне държавата си по произход по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение. Спрямо него не е било осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ и няма риск от бъдещо такова. Установено е, че по отношение на него няма дискриминационни или други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване.

За чуждия гражданин не са налице и предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Според тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз (С.) от 17 февруари 2009 г. по дело № C-465/07, понятията „смъртно наказание“, „екзекуция“ и „изтезание или нечовешко или унижително отнасяне или наказание, наложени на молител в страната му на произход“, използвани в чл. 15, б. „а“ и „б“ от Квалификационната директива или чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ, обхващат ситуации, в които кандидатът за субсидиарна закрила е изложен на риск именно от конкретен вид посегателство. За разлика от това обаче посегателствата, формулирани в чл. 15, б. „в“ от Директивата, респективно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, състоящи се от „тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя“, обхващат по-общ риск от посегателства, а не на конкретни актове на насилие, тъй като заплахата е заложена в ситуацията на въоръжен вътрешен или международен конфликт. Кандидатът не е бил принуден да напусне И. и поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание.

В допълнение е необходимо да се посочи, че подробно и обстойно председателят на ДАБ в своя акт е обсъдил представените Справки относно политико – правната ситуация в И., поради което настоящия съд не смята да повтаря мотивите му.

С оглед на изложеното дотук, не се установяват и материалноправните предпоставки по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. За чуждия гражданин не съществува реален риск от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

По отношение възражението за необсъждане на принципа по *refoulement* (забрана за връщане), залегнал в чл. 4, ал.3 от ЗУБ, същото е неоснователно, тъй като в решението на ответника подробно е обсъден този факт. Последният е приел, че опасенията на кандидата при евентуалното му завръщане в страната ще бъде арестуван, заради това, че е напуснал нелегално държавата си по произход, са неоснователни. Според справка № 1571/30.04.2010 г. на посочената дирекция на ДАБ, след септември 2002 г., отношението на властите към лицата, незаконно напуснали страната е по-прагматично. При договореност между И. и държавата, където е потърсена закрила, завърналите се в родината могат отново да станат ирански граждани, с което въпросът за нелегалното бягство се смята за приключен. Консулската дирекция на Министерство на външните работи на И. декларира, че кандидатстването

за убежище не се счита за престъпление срещу Ислямската република. Подобен текст се съдържа и в справка № 40.4/23.01.2012 г.

Следва да се подчертае, че представеният акт за раждане на малолетното лице – В. – П. В. Г. на 22.03.2012 г. е неотносим към настоящето производство. От това писмено доказателство се установява, че жалбоподателят е възходящ – родител на български гражданин и на гражданин на Европейския съюз по силата на членството на Р. Б. в него, водещ до придаването му на друго социално положение, което е относимо в едно друго производство, несъвместимо с настоящето.

По тези съображения Административен съд – София град, I – во отделение, 8 ми състав намира, че обжалваният административен акт е законосъобразен, а подадената срещу него жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

Водим от горното

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Г., гражданин на И., ЛНЧ [ЕГН] срещу Решение № 116/10.03.2011 г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението подлежи на обжалване пред върховния административен съд в 14 дневен срок от получаването му от страните, респ. Съобщението за неговото постановяване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: